

Karmel 3/1972

Vad en föresats kan växa till...

Ett anonymt vittnesbörd

En präst gav en gång i ett samtal detta råd: ”Gör varje timme två minuters uppehåll för att tänka på Gud. En läkare t.ex. kan göra det mellan två besök; en chaufför under sina omlastningar i bilen; en husmor mellan två ärenden... Dessa stilla ögonblick skall hjälpa dig att tillbringa dagen i Guds närvaro.”

Jag blev tilltalad av idén och full av god vilja, där såväl illusioner som entusiasm spelade in, beslöt jag att omsätta detta förslag i praktiken, som om allt skulle gå av sig självt.

Första kvällen: jag hade totalt glömt bort de två minuterna. Andra kvällen: min föresats hade då och då dykt upp i mitt huvud, men jag hade hela dagen haft så bråttom... Följande dag kom tanken tillbaka, och nu satte jag igång... Vad två minuter varade länge! Men jag höll ut.

Från dag till dag blev uppropen talrikare och jag besvarade dem också allt mer troget, men inte utan möda. Att rycka sig loss från göromålens maskineri är mycket svårt. Invändningarna trängde sig på mer och mer: ”Inte nu, ingen tid för det, jag är redan försenad”, eller: ”Ja, men först skall jag stryka färdigt, bädda denna säng, vänta tills barnen har stängt av transistorn” o.s.v.

Och likväl, någonstans i ett litet hörn inom mig tyckte jag att jag hörde: ”Låt mig inte vänta för länge...” Slutligen tvingade jag mig själv att be och avbröt t.o.m. arbetet.

”Goda” skäl för att få mig att acceptera att det som jag hade för händer var viktigare än min uppmärksamhet mot Gud saknades inte. Ibland kan det vara sant, men för det mesta är det slapphet som gömmer sig bakom undanflykterna.

Ty det är obestridligt att det fordras en kamp för att göra sig fri; vi måste vara på vakt mot oss själva och mot vår febrila verksamhet. Med Guds hjälp har jag så småningom förvärvat mig vanan att regelbundet samla mig och rikta hela mitt väsen mot Honom som på ett hemlighetsfullt sätt bor i mig.